Fernando Iwasaki - Gordana Matić, Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu

Posmrtna oprema

Dom umirovljenika

Časna majka podigne pogled prema nebu kao da na njemu traži Božji znak dok joj je u očima oteklim od cjelonoćne molitve zablistala suza.

– Kažete, sestro, da stari profesor odbija ići na misu?

– Tako je, časna majko. Osim toga proklinje i vrijeđa presvetu Djevicu Mariju.

– Nije važno, sestro. Odvedite ga u šetnju vrtom.

– Da, časna majko.

– Sestro…

– Molim, časna majko?

– Neka izgleda kao nesreća.

Jastuk

Jedne noći nisam mogao zaspati, pa mi je mama stavila pod jastuk knjigu Put u središte Zemlje, rekla je da ću, ako brzo zaspim, sanjati baš te pustolovine. I kako sam te noći sanjao da sam se spustio do samog središta Zemlje, otada svake noći pod jastuk stavljam knjige, stripove i časopise koje želim sanjati. Kada sam se upisao na fakultet, oduševljeno sam otkrio da trik funkcionira s bilješkama, videosnimkama i fotografijama mojih kolegica. Tako sam diplomirao s najboljim ocjenama, zaradio gomilu novca i ostvario što god sam si zacrtao, sve dok mi večeras supruga nije zaprijetila da će me ostaviti ako ne bacim u smeće taj prastari jastuk iz djetinjstva. Jedva sam je uspio nagovoriti da na njemu odspava do jutra i sama otkrije zbog čega mi se toliko sviđa.

eISSN 1847-7755; doi: 10.15291/sic/2.5.lt.4

Ne može ni naslutiti što sam joj ostavio ispod jastuka.

Kuća lutaka

Kupio sam je u nekom antikvarijatu jer me opčinila preciznost izrade svake i najsitnije pojedinosti. Svaka soba bila je prava mala riznica detalja, u kupaonicama su se mogle vidjeti otvorene paste za zube, na stolovima bilježnice ispisane sitnim slovcima, a u kuhinji sam zamijetio ormarić ispunjen staklenkama i konzervama čije je sićušne etikete ispisao neki poludjeli umjetnik. No najveće iznenađenje u kući lutaka bila je još jedna kuća lutaka, minuciozno uređena poput noćne more. Jedino me pogodila beskrajna tuga na licima figurica koje su u njoj stanovale. Odnio sam je kući i postavio u spavaću sobu, na masivni stol od mahagonija.

Te noći probudila me treperava svjetlost. Skočio sam od zaprepaštenja kada sam shvatio da dolazi iz kuće lutaka. Pojurio sam do stola od mahagonija i užasnuto promatrao kako svjetlost dopire iz minijaturne kuće unutar kuće lutaka, dok su sve figurice trčale prema toj ukletoj sobi. Nisam primijetio kada su svi ušli u moju sobu.

Policija je podigla leš i uzaludno traži tragove na podu. Međutim, nitko nije primijetio novu sobu u kući lutaka. Figurica mi uopće nije nalik, ali je zato stol od mahagonija identičan.

Mail života

Već nekoliko mjeseci supruzi šaljem mailove praveći se da sam netko drugi. U početku ih je shvaćala kao šalu, no ubrzo se počela predavati, maštati o njima i dijeliti s mojim drugim ja svoje najintimnije želje. Postavio sam neke zamke da vidim sumnja li i uvjerio se u suprotno. Nasjela je poput balavice.

Ne može se poreći da djeluje puno sretnijom, čak sam pustio da me nagovara kada je od mene tražila da je sodomiziram, kako sam joj, pod okriljem tajnog identiteta, sugerirao. Do te smo razine zapravo stigli jer sam je odlučio kazniti.

Počinit ću samoubojstvo kako bi nas obojicu izgubila.

Antropolog

Taj je muškarac postavljao mnogo pitanja. Zanimale su ga naše proslave, tko je čiji rođak i kakve priče pripovijedamo djeci prije spavanja. Budući da smo miroljubiv narod, pozivali smo ga na sva krštenja, vjenčanja i sprovode, a on je sve pratio iza svojih okruglih naočala, zapisivao u bilježnicu i snimao.

Jednoga dana vidjeli smo da je razgovarao s najstarijim članovima zajednice i da ih je iživcirao pitanjima o žrtvovanjima i krvavim ritualima. Poslije se dogodilo ono s procesijom. A kako li je samo gnjavio sa Sunčevim kalendarom i zabranjenim božicama. No kada je počeo puniti glave najmlađim članovima zajednice, umalo je upropastio hodočašće. Mi cijenimo tuđe običaje i samo nastojimo očuvati naše, što uopće nije lako uza sve te novotarije.

Djeca su, kako nalažu običaji, odjevena u bijelo i s vjenčićima od cvijeća oko glave pjevala dok su koračala do oltara. Za razliku od njih, antropolog je bio nepodnošljiv do samog kraja. Božice ga nisu odabrale, a još je k tome bio i obrezan. No, ovako je bolje, ipak je znao previše.

Crijeva su mu bila nečista.

Kašice

Mrzim duhove djece. Preplašeni su, gladni i pate od nesanice. Ovaj moj plače neutješno i sudara se sa zidovima kuće. Odjednom mi je na pamet palo jedanaesto pjevanje Ilijade, pa sam mu zdjelicu napunila krvlju. Nije mu se svidjelo i ujutro sam je zatekla prevrnutu. Ponovno sam mu preko noći ostavila malo krvi, ali ovoga puta pomiješane s mlijekom i nekoliko žličica meda: bio je oduševljen.

Otada mu pripremam ukusne kašice od krvi, žitarica, mlijeka i mljevenih keksa. Još uvijek mi radi

nered po kući, ali više se ne sudara sa zidovima, a ponekad ga osjetim kako me znatiželjno slijedi. Možda sam mu postala draga. Možda me se više ne boji.

Anđelak! Da je tako jeo otpočetka, nikada ga ne bih bila zadavila.

Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International License